

Jaromíra Pechová

Zrcadlení

Co Vám život zrcadlí?

Jaká zpráva je pro Vás
skryta v situacích, do
kterých se opakovaně
"dostáváte", v chování lidí
k Vám, v chování Vašich
dětí, v ne-moci?

Nalézt své "aha", pochopit a
změnit postoj, tak změníte své
zrcadlení.

Máte tu moc.

© 2016 Jaromíra Pechová, 1. vydání

Created by Cliffover

Úvodem	3
Zvídavost.....	5
Kdo se neptá, nevšimne si odpovědí	5
Příběh "Eva"	6
Resonance	8
Co nám vadí, to je naše věc	8
Příběh "Proutkař"	9
Nevinnost	13
Chceme pro své děti to nejlepší.....	13
Dva příběhy	14
Příběh "Trápení s rýmou"	14
Příběh "Zánět středního ucha"	16
Závěrem	18

Hledal jsem hezké slovo pro tebe
a měl jsem na jazyku temnou višni,
i chřástal se mi líbil.
také tráva.
Dokonce autogen.
A náhodou jsem našel nejhezčí,
dívej se, venku p o p r ch á v á .
Není to zlatý červencový liják,
co je jak mečem podepřená brána.
Můžeme vejít. Hlava nesejde.
Venku jen trochu, drobně poprchává.

Jan Skácel (Zlatá brána)

Úvodem

Hledala jsem hezká slova, laskavá, povzbuzující, chápavá. Vždy, když jsem nějaké našla, hned jsem je s radostí poslala dál. Byla to slova, která jsem já sama toužila slyšet od malička. Nacházela jsem ovšem i slova, která zraňovala, ubližovala, ničila. Ta slova se dožadovala méj pozornosti. „Jsme tady, jsme silná, máme velkou moc. Vezmi nás na vědomí, nauč se s námi zacházet.“

Slova jsou symboly našich myšlenek. Jsou velmi mocná. Avšak bez významů, které jim my dáme, jsou slova jen prázdné zvuky. Až když my jim dáme význam, jen pak nás oslovují.

Významy slov se učíme rozpoznávat od malička. Slova pak používáme vůči ostatním a vůči sobě. Jejich významy přeci oslovují nás! Ti druzí mohou dát týmž slovům významy jiné A každým okamžikem dostáváme zprávy, jaký účinek tato naše slova mají.

Potřebujeme-li něco ve svém životě vyřešit, spolehlivě si přitáhneme informace, přivoláme situace a lidi, kteří nám toto téma zhmotní. A téma zůstane otevřené, stupňuje se, opakuje v jiném kostýmu, dokud to nezměníme.

Abychom mohli toto zrcadlení změnit, potřebujeme pochopit, co nám zrcadlo ukazuje. Často to cítíme, „nějak“ to víme, jen neznáme způsob, jak to udělat. Ne a ne se posunout dál.

Potřebujeme poznat a připustit jiný úhel pohledu, odvahu odložit stávající brýle a srovnat si to v hlavě pro jednou jinak. Potřebujeme najít své “aha” a učinit “rozhodnutí”. Udělat pověstnou tlustou čáru, napsat tečku za větou a začít nový odstavec života. Začít vysílat jiná slova s novými významy, které nás oslovují.

To se lehce poví, ale těžko udělá. Pravda. Naše “vysílané programy” jsou s námi tak dlouho, že si bez nich připadáme ztraceni. Však jsme také měli nějaký silný důvod, proč jsme je začali používat. Cítíme se bez nich nejistí. Je to jako poprvé plavat na hloubce. Pro to je dobré opřít se o někoho, komu důvěřujeme, kdo nám pomůže přijít si na to své “aha” a ujistí nás v novém uvažování.

Tato knížka předkládá pár klíčů pro nalezení Vašeho tématu a rozhodnutí jak dál. Ať je Vám vlídným průvodcem.

Vaše

(1)

Zvídavost

Kdo se neptá,
nevšimne si odpovědí

Ptejme se, co se stalo, že nejsme svobodní, proč stále vláčíme za sebou minulé hříchy, kdo nebo co nám brání užívat si života teď, v současnosti. Proč se tolik obáváme budoucnosti a potřebujeme si ji nějak pojistit. Ptejme se, zda jsme sami sebou, děláme všechno tak, jak nejlépe dovedeme nebo tak, jak je to "správně". Ptejme se, jak dokážeme sami sebe ocenit, kolikrát jsme se pochválili, jak moc nebo málo se máme rádi. Ptejme se! Je bezpečné dostávat odpovědi.

Přišla odpověď? A teď zkusme přijít na to své "aha", o co tu vlastně jde. Co to vysílám, že se mi toto vrací? A pak nezamést odpověď pod koberec. Výmluvy, zajetá pravidla a odkazy na "obecné pravdy" jsou jako klapky na očích. Ne a ne uvidět to své "aha". Chrání nás před změnou a brání v rozhledu. Ale co se může stát? Jako děti jsme se mohli cítit ohrožení, kdybychom zkusili myslet jinak, ale teď už se přeci umíme za sebe postavit. Není třeba se bát. Či je? Pravda, neděláme nic, co nám nepřináší prospěch. Svými bloky tak domněle získáváme pozornost, lásku, obdiv, bezpečí. Je tomu skutečně tak? Když své naprogramování změníme přijdeme o to? O co?

Ale co teď? Neznáme jinou reakci než tu vyzkoušenou. Je to jako jet do cíle neznámou trasou, poprvé. Můžeme zabloudit. No a to vadí? Zkuste to! Zkuste vykročit jinak, jinudy. A pro to se stačí jen rozhodnout.

Po "zrcadlení" a po "aha" tak přijde třetí krok, poslední, "rozhodnutí". Takto to už dál ve svém životě nechci. Nově to mám takto. Rozhodněte se změnit své nastavení. Přeladit se. Naladit se na jinou tóninu. A pak už jen vytrvat, Život může ještě zkusit pevnost Vašeho rozhodnutí. Vytrvejte. Stojí to za to.

Příběh "Eva"

Zhroutil se mi celý život. Všechno, čemu jsem věřila je někde pryč. Ted' opravdu nevím, co bude dál. Je to velký závazek. Jde mi hlavně o Toma. Hrozně špatně to všechno nese. Ted' se přidaly i problémy ve škole. Jsem na všechno úplně sama. Nikoho tu ve městě ani pořádně neznám. Od rána do večera jsem v práci, na nic nemám čas.

Abych to vzala od začátku. Nějakých dvacet let to všechno jakž takž šlo. I když byly nějaké problémy, vždycky jsme je dokázali překonat. Je fakt, že jsem to byla já, kdo většinou ustoupil. Měla jsem docela dobrou práci, dospívající dceru a pak se po mnoha letech narodil Tom.

Místo aby nás to s manželem spojilo, tak mám pocit, že manžel mimino tak trochu nezvládl. Začal odcházet z domova, nějak jsme ho už nezajímali. Dcera odmaturovala, našla si práci v jiném městě. Tomík začal chodit do školky a já se vrátila do práce. Ale doma se to nijak nezlepšilo. Manžela jsem viděla jen občas a ne vždy střízlivého. Pak jednoho dne odešel a už o něm nemám žádné zprávy. Vlastně ani nechci mít. Na syna mi nic neplatí, kluka od jeho pěti let neviděl, dceru zavrhnul, že prý se pomamila.

Před pár měsíci jsem se přestěhovala k rodičům. Tom šel do nové školy a já si tu našla dobrou práci, slušně placenou, jen časově je to hrozné. Na Tomíka jsem vlastně vůbec neměla čas. Ještě že tu byli naši. Klukovi táta ani nechyběl, jednak byl zvyklý na to, že byl se mnou skoro pořád sám a hlavně měl svého dědu, kterého miloval.

Pak přišla ta hrůza. Táta po pár měsících umřel. Tak rychle, že jsem mu ani nestačila říct, jak moc si vážím toho, co pro nás udělal. Máma se zhroutila a já měla pocit, že musím pečovat ještě o ni. Tom se uzavřel do sebe, přestal s námi mluvit, pořád jen brečel. Problémy ve škole na sebe nenechaly dlouho čekat. Dcera má svůj život a bydlí dost daleko od nás. Ráda bych si našla jinou práci, kde bych měla víc času. Jenže zase potřebuju ten příjem, který mám, abych nás vůbec uživila. Klidně bych se třeba i odstěhovala, ale pro Tomáše by to znamenalo zase změnit školu. Tady v té už má své kamarády a hodnou paní učitelku, která ho chápe. Máma se odstěhovala ke své sestře a já ze své výplaty neutáhnu ten barák.

Paní Eva se odmlčela. Pak se odhodlala k prosbě. Víte, nejvíc mi záleží na Tomíkovi. Chci, aby měl hezké dětství, i když o něj táta vůbec nestojí. Záleží mi na tom, aby se zase usmíval a dováděl, jako ostatní děti.

Z příběhu paní Evy číší zoufalství a bezvýchodnost. Odblokování vyžadovalo několik sezení. Nakupilo se příliš mnoho otázek, které si paní Eva musela zodpovědět. Byla velmi statečná. Trpělivě, krůček po krůčku nacházela jiné možnosti řešení svých problémů. Nesmírně ji povzbuzovalo, že se Tomovi začalo ve škole lépe dařit, začal s ní zase mluvit a hlavně se mnohem častěji na jeho tváři objevoval úsměv. I dcera jezdí častěji na návštěvu. Paní Eva už věří, že si najde i lepší práci a budou se synem víc spolu.

Vykročila na jinou cestu. Zatím má ještě trošku obavy, jestli ta cesta bude dobrá.

Já vím, že když Eva bude všechno dělat, jak nejlépe umí, tak se jí to určitě podaří.

(2)

Resonance

Co nám vadí, to je naše věc

Čeho si všímáme, co nám na druhých
třeba i vadí, to vadí nám, možná ani ne tolik
jim. Co nám říká tato resonance?

Od dětství se setkáváme s bezpočtem informací denně, s mnoha lidmi, situacemi, problémy. Na tyto podněty vždy reagujeme emotivně. Něco je nám zcela lhostejné a jiný podnět nás zaměstná na dlouhé hodiny, někdy celé dny. Nepříjemné situace si přehráváme v hlavě stále dokola. Čím víc tomu věnujeme svou pozornost, tím víc to bobtná. Když ale od problému utečeme, nevyřešíme správně nebo dokonce popřeme, že existuje, tak je po problému? Prostě přes něj v duchu přehodíme prostěradlo a není?

Zůstává to tu, nevyřešeno. Uloží se to kamsi do zapomenuta, do nejtajnějších šuplíčků v naší mysli a my jsme šťastní, že je to patrně pryč. Ale ono to nezmizí, jen to vytvoří blok, nějaký princip, podle kterého pak jednáme v obdobných situacích. Můžeme to nevidět, neslyšet, nevnímat, popírat, předstírat. Můžeme cokoliv, ale princip té situace zůstává v našem podvědomí. Zůstává, jen už ho nevidíme, je přikryt tou plachtou zapomnění.

Většina těchto přikrytých bloků vzniká v dětství. Jako děti nemáme dostatek zkušeností a možností některé situace adekvátně řešit. Neumíme rozpoznávat své pocity a zacházet s nimi, býváme zmatení a bezradní. A tak nějak

zareagujeme, ono to nějak zafunguje a protože nevíme, jak na to jinak, tak se tohoto principu potom v životě dál držíme. Jako dospělí bychom tu situaci dokázali pořešit adekvátněji? Jistě. Ale to je již problém přikryt plachtou zapomnění a navíc jsme si na ten svůj blok zvykli, "vždyť takto to v životě přece funguje, není-liž pravda"! Není.

Když v obdobných situacích reagujeme stále stejně, potvrzujeme tak opakovaně své myslí, že takhle je to SPRÁVNĚ, takhle to chceme. A tak nám to tedy Život dává. Jak se říká "svůj k svému" či "vrána k vráně sedá". Život nám „potvrzuje“ správnost našeho vidění a řešení situací tím, že nám nadále dopřává mnoho obdobných vjemů a prožitků. Aby to bylo opravdu „na beton,“ přitáhneme si do života informace, situace a lidi, ve kterých se zrcadlí stejné nebo podobné řešení, stejný nebo podobný problém, stejný nebo podobný princip.

Často je toto „správně“ totiž jen v naší myslí. A pak jsme stále nespokojení, rozčarování, podráždění, "ne a ne z toho ven". „Nějak“ víme, že je to potřeba změnit. A když to s tou změnou budeme myslet vážně, přitáhneme si do života informaci, situaci nebo člověka, který nám to změnit pomůže.

Když to budeme myslet vážně. A když budeme mít odvahu pustit se toho zajetého bloku a vykročit do neznáma. Odpustit si to a pustit to. Můžeme, vždyť už jsme dospělí.

Máte tu moc.

Příběh "Proutkař"

Unaveně si sedá. "Už to dál neunesu, potřebuji pomoc. Dělán toho tolik a stále to není dost. Místo poděkování jen další podmínky. Asi něco dělám špatně. Už hodně let. Vydržím dost. Vydržím strašně moc. Ale už nemůžu."

Měl nevšední dar. Dokázal najít vodu i tam, kde zdánlivě vůbec nebyla, tam, kde to nikdo nečekal a kde bez úspěchu hledali jiní. Uměl najít pramen, neváhal těžce vykopat studnu a životadárnou tekutinu zpřístupnit ostatním. Za práci nežádal odměnu, má přece ten dar.

Ostatní bohatě využívali toho, co dostali od proutkaře.

Začali mu dávat rady, jak a kde má víc zabrat. Přáli si speciální kameny na obložení studny. Někteří dokonce pár kousků přinesli, aby se neřeklo. Komentovali počínání proutkaře, hodnotili jeho rychlost, zručnost, záměry. Studna byla přeci pro ně - tak si ji začali nárokovat.

Proutkař vnímal jen to dobré a byl i za drobný zájem rád. Těšilo ho jeho dílo, bylo přínosné, bytelné a lahodilo oku.

Nárokovali si vodu, studnu, proutkaře. Někdo více, někdo méně.

K hotovému dílu pak přišel „někdo“, studnu si přivlastnil a prohlásil TO JE MOJE STUDNA. Vodu ostatním začal prodávat. Výtěžek z prodeje šel na jeho konto.

Když se po dlouhém a namáhavém dni k vodě sehnul proutkař, podivil se. Chceš se napít, proutkaři? Dobrá, ale za vodu musíš zaplatit! Že ty jsi vodu našel a studnu vykopal? A to říká kdo, hm? A i kdyby, no a co? Jen si moc nevyskakuj, my dobře víme, co ty jsi zač! Koukej platit nebo táhni odsud!!

Ostatní mlčky stáli frontu a v rukou žmoulali připravené mince.

A proutkař? Na chvíli zvlnil obočí a posmutněly mu oči. Mlčky se otočil a šel dál. Tady není o co stát. Však on už si nějak poradí. Šel hledat jiný pramen a kopat jinou studnu, aby ti ostatní ...

Musí. Má přece ten dar.

V příběhu Proutkař rezonují "ti ostatní" směrem k proutkaři, ale i proutkař směrem k ostatním. Jak?

Ti ostatní proutkařova dobrého srdce a umu využívají, či přímo zneužívají. Nárokují si víc a víc. Aby se necítili vůči proutkaři tak špatně, tak snižují jeho zásluhy a pomlouvají jeho osobu. Jejich svědomí je natolik špatné, že jsou ochotni své verzi příběhu věřit, i kdyby měli za vodu platit a poslušně stát ve frontě pod taktovkou "někoho", kdo jejich verzi příběhu nakonec přímo ztělesnil. A tak jakkoli se bude proutkař snažit DÁT "ostatním" vodu, stejně si ji nakonec budou kupovat, vykupovat si špatné svědomí.

Těch ostatních je, zdá se, mnoho a každý může mít i trochu jiný příběh. Třeba ti, co by "to" na místě proutkaře bývali byli udělali lépe, rychleji, jinde, jinak. Jen kdyby. Jen kdyby ... "Komu se nelení, tomu se zelení!". Namísto svých vyhrnutých rukávů si nárokují trávník druhého. Jsou takto svým způsobem odkázáni na to, jak pracuje proutkař a zelení se jim do té míry, do jaké si jejich cepování proutkař nechává líbit ... a v tom je proutkařova moc, kdyby si toho ovšem proutkař byl vědom a kdyby měl tu povahu tuto moc použít.

Ale nechme motivy a činy druhých druhým. Co vysílají, to se jim vrátí, je to přece jejich věc! Proutkař může mít o těch druhých jen domněnky. A ty jsou zase jeho věc. Co proutkař vysílá, to se mu vrací, je to přeci jeho věc!

Proutkařovi ti ostatní ukazují, že dar, který má, je jeho dar. Není to něco, o co se on má starat, mít v péči, aby to mohl předávat druhým. Je to JEHO dar. To ON jím VYNIKÁ. Proutkař se chová, jako kdyby něco ostatním dlužil. Jako by to měl "v zástavě," proto o to musí bedlivě dbát, a musí to používat pro blaho ostatních, vždyť výhradně pro ně to má, jinak by to byl býval nedostal. Taková pocta!

Znovu - je to JEHO dar. Nikoli dar pro ostatní, který proutkař jen spravuje a má povinnost ho užívat a to výhradně k jejich blahu. Tímto postojem na sebe proutkař přebírá zodpovědnost za druhé, protože se domnívá, že jeho pomoc

oni potřebují, pro ně přeci dostal ten dar. A těm druhým se toto proutkařovo nastavení dost hodí! Ti druzí si pak nárokují, jak a zda proutkař s tou jejich zodpovědností (vždyť je jejich, ne jeho!) “náležitě” nakládá! Koukej s tím pohnout a koukej nám to tu nechat, dávej, dávej, víc, hbitěji, je to přeci naše!

Aha! To vážně dělám? No, dělám! Smutné. Jsem to ale ... Co s tím?

Co kdyby proutkař ve své mysli připustil, že on je MAJITEL nikoli správce toho daru? A co kdyby navíc připustil, že není nijak povinnen ten dar užívat, že “není ve službě”? Že nemusí do úmoru dříť! Dar je přeci dar, není to nárok, nemusí se za něj nic dávat zpět, za dar se neplatí. Proutkař je přeci “svobodný”, není správce léna. On tímto darem vyniká. On je tím vynikající. A on, právě on, je toho daru hoden! Je to dar pro něj!

A co ti ostatní? Vždyť každý z nich má také nějaký dar, každý něčím vyniká, jen ten dar užívat. Tak nechme jejich zodpovědnost jim, každý má naloženo tolik, kolik sám unese. A když budou umu proutkaře potřebovat, tak ho o to požádají a domluví se na partnerských podmínkách, které si proutkař zváží. A také mu poděkují.

Takže, co kdyby se proutkař začal chovat jako majitel? A co kdyby začal užívat dar, který je jeho a pro něj, skutečně jako dárek pro něj? Co kdyby si začal vážit svého daru a sám sebe? Jaké by to bylo? A jak se teď cítí, když ví, čím že to vyniká?

A je to. A teď se rozhodni, drahý proutkaři, jak to chceš ve svém životě dál.

Proutkař se široce usmál: “Děkuji. Od teď už nejsem ve službě.” Zhluboka vydechl a narovnal se.

(3)

Nevinnost

Chceme pro své děti to nejlepší

Napsala mi jedna maminka:

„Uvědomte si, že moje dítě není majetkem státu, ani školy a o tom, jak bude moje dítě žít, rozhoduji jen já sama.“

Přemýšlím o tom, čím tedy jsou děti, kdo rozhoduje o tom, jakým rodičům a do jakého prostředí se narodí, kdo rozhoduje o tom, jak budou žít. A proč se některé děti nemohou narodit. Je to složité.

Říká se, že děti jsou naše budoucnost, naše pokračování, naše jistota, že na tomto světě zanecháme stopu, třeba i nepatrný otisk. A většinou se na ně tolik těšíme, tolik si je přejeme. Většina rodičů chce pro své dítě JEN TO NEJLEPŠÍ.

V nejlepší víře tak rodiče předávají svým dětem celé systémy přesvědčení o tom, co je dobré, správné, špatné, jak se co dělá, co smějí a nesmějí. Od malička tak stavějí okolo dítěte „bezpečnou klec,“ vytvářejí vzorce chování. „Tak se to v naší rodině po generace dělá, tak je to správné ...“. „Moje máma mi vždy řekla to a to, a vidíte, kde jsem dnes!“

Rodiče dělají vše tak, jak to sami nejlépe dovedou. I s chybami a omyly. A děti to všechno vstřebávají, odrážejí a vracejí. Protože děti jdou svou vlastní cestou, posunují „to“ kupředu a obohacují tak náš život. Protože děti jsou jsou svobodné, nevlácejí sebou minulost, netrápí je budoucnost, žijí tady a teď.

Děti přišly proto, aby bouraly nefunkční strnulé systémy, často po generace zaběhlé a zdánlivě dodávající jistotu. Velmi rychle a důrazně nás přesvědčí, že nejsou naším majetkem, nejsou naše kopie, jen naše zrcadlo. Jsou to svébytné bytosti a naším úkolem je být jim průvodcem, učitelem a milovat je.

Dva příběhy

Děti ještě nedovedou vnitřně zpracovat to, co k nim přichází z vnějšku. Jsou bezradné a zmatené. A když je toho na ně moc, „pořídí“ si nějakou nemoc (ne – moc), aby omezily ty vnější podněty na minimum. Je to jejich obranný mechanismus. Nevědomě se tak chrání před dalšími podněty. Jedná-li se o větší problém, který dítě neumí zpracovat, ne-moci se opakují, stupňují, zvětšují.

Děti se od nás učí, kopírují to vyřčené i to skryté. Kopírují naše silné stránky, ale i ty slabé. Jsou nevinné a důvěřivé. Jsou nám vydány, tak říkájíc “všanc”. Situace, se kterými se nevědí rady, řeší spontánně po svém, hledají okamžitou úlevu. Na vyhocené situace reagují vyhoceně, na přijetí reagují přijetím, na lásku reagují láskou. Jsou čistým zrcadlem, díky kterému můžeme dokázat změnit vše zajeté, avšak nefunkční.

Příběh “Trápení s rýmou”

Náš Lukáš má pořád rýmu. Takovou tu řídkou. Neumí pořádně smrkat, nemůžu ho to naučit. Vždycky to na chvíli jakoby přejde a pak se to objeví zase. Někde kapky pomůžou vždycky jen na chvíli. Někdy mívá i teplotu, ale ta většinou rychle přejde. Nemůžu s ním skoro nikam jít, bojím se, aby se zase nenachladil.

Zduřelá sliznice v nose neumožňuje správně a plně se nadechnout, zabraňuje vzduchu volně proudit. Dýchání představuje naši komunikaci s okolním prostředím. Nemůžeme si vybrat, co budeme vdechovat, musíme to pojmout všechno, vnitřně zpracovat a vydechnout to, co nepotřebujeme.

Děti ještě nedovedou vnitřně zpracovat to, co k nim přichází z vnějšku. Jsou bezradné a zmatené. A když je toho na ně moc, „pořídí“ si rýmu, aby omezily ty vnější podněty na minimum. Je to jejich obranný mechanismus. Vlastně se tak nevědomě chrání před dalšími podněty. Jedná-li se o větší problém, který dítě neumí zpracovat, nastupuje teplota, horečka jako další obranný mechanismus.

Zamyslete se nad tím, co Lukáš nemůže ve svém okolí ani cítit, co nemůže změnit, na co nemá vliv?

Dáváte v rodině Lukášovi dostatek volného prostoru? Nebo ho má příliš a nemá vytvořené přirozené hranice?

Má dostatek příležitostí ke vzájemnému kontaktu a tím myslím dostatek dotyků, hlazení, mazlení, koupání, natírání pokožky atak.

Jaké je u vás doma ovzduší? Jsou tam přítomny nějaké konflikty, někdy třeba utajované, nezveřejněné?

Kam s ním chodíte? Na hřiště, na cvičení, plavání, ke kamarádům, do školky, je dítě často v jiném prostředí, třeba u prarodičů? Jaké je tam ovzduší, jaký prostor tam Lukáš má?

Přemýšlejte. Máte moc to změnit, ovlivnit? Můžete Vy sama volně dýchat, těší vás fyzický kontakt se členy rodiny, máte dostatek příležitostí k dotekům, nebo jsou pro vás nepříjemné a obtěžující? Máte dostatek volného prostoru pro sebe, nebo se musíte omezovat, ustupovat. A co vám nevoní?

Nejprve jsme vyřešily matčiny problémy. A Lukáš? Jak mi říkala maminka tak dost dobrý.

Příběh “Zánět středního ucha”

Anna si opakovaně stěžuje na tříletou dcerku Marii.

“Majda je hrozný živel. Všude musí být, do všeho se zamíchat. Všechno musí být podle jejího. Je to celý děda. S ním taky nikdo nic nepořídil.

Dělá si co chce, vůbec neposlouchá! Já bych si nikdy nedovolila neposlechnout rodiče. Ti by se mnou vyběhli.

Teď půjde do školky, tak tam jí snad srovnají. Věř mi, kolikrát bych se z ní zbláznila.

Nevím, proč mám takové dítě. Vašík je takový milý, klidný kluk. Vždycky si někam zaleze, pořád něco zkoumá a vlastně o něm ani nevím. Ale tohle? Tak mi porad', co s ní mám dělat!”

Po pár týdnech Anna div nebrečí do telefonu: „Hele, Majda má už zase zánět středního ucha. Potřebuju chodit do práce, proto jsem jí dala do školky a ona je pořád nemocná! Co s ní mám dělat. Školku miluje, ale v podstatě je pořád doma.”

Záněty středního ucha „pronásledují“ Majdu od doby, kdy začala chodit a mluvit. Několikrát to bylo i na píchání ucha. Pár dní po zákroku byla vždycky jako beránek, ale pak se vrátila do starých kolejí.

Zjistila, že po píchání ucha se nemusí nikomu podřizovat a chovat se podle nařízení jiných, nemusí poslouchat (ve smyslu dělej, co ti říkám!), co jí kdo říká a slyší jen samá hezká a utěšující slova.

Vyplatila se jí ta chvilka svobody v chování a jednání za tu bolest?

V průběhu odblokování vyplouvají napovrch pocity dávné křivdy, nespokojenosti, přílišného omezování, nemožnosti odporovat příliš přísným rodičům. Pocity Anny.

Anna si teď uvědomuje, že Majdu neustále jen okřikovala a napomínala. Vyřešily jsme letitý problém.

Pozitivní účinky změněného postoje se projevily velmi brzo nejen u Majdy, ale i u Vašíka. Přestal mizet do kouta, mnohem víc komunikoval a dokonce dokázal projevit své pocity.

I dáme tomu větru jméno Jaromír
a vrátíme se po veselé vodě.

Jan Skácel

Závěrem

Když budete mít někdy pocit, že jste
na to úplně sami a nikdo Vám nevěří,
že to zvládnete, zkuste se jako jedna starší
dáma podívat se do zrcadla. Uvidíte tam sami sebe?

Tak to je skvělé.

Zeptejte se svého obrazu: "Věříš tomu?"

"Tak to je fajn, to už jsme na to dvě, tak se to musí podařit!"

Děkuji Vám všem za důvěru, se kterou jste mi svěřovali svá trápení, omezení,
strachy, obavy. Obraceli jste se na mne s vírou, že Vám pomohu najít
východisko ze zapeklitých situací. Naslouchala jsem Vám se zájmem a touhou
Vám pomoci. Vždy mě potěšilo, když se Vám začalo lépe dařit.

Jste jedineční, skvělí, báječní. Dokázali jste najít novou cestu a vykročit na ní.
Můžete vejít, hlava nesejde. Přeji Vám šťastnou cestu!

Vaše

